

**YARIM ASIRLIK
AVUSTURYA HAYATIM**

Ahmet Yılmaz

Editör

Sıddıka Zeynep Bozkuş

Kapak Tasarımı

Ali Yılmaz

Son Okuma

Büşra Şahin

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-96-3

1. Baskı: Kasım 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

JOLY SPACE OZALİT KIRTASIYE BİLİŞİM TİC. LTD. Ş Tİ .

Çınar Mah. Kadirhas Cad. Kalender Sok. No:1/A Maltepe/İstanbul

Sertifika no: 74091

İçindekiler

Önsöz	1
Giriş	3
<u>1955 – 1973</u>	
Dünyaya Gözümü Açtığım Ev	7
Okul Yolu	11
Amerikan Süt Tozu	13
Eğitim	15
Fotoğrafçılık Mesleğim	18
<u>1973 – 1980</u>	
Avusturya Yolculuğum	25
Kiralık Evim ve Babamla Mektuplaşma	31
Yeni İşim ve Almancam	33
Kıbrıs Barış Harekâtı	37
Evlilik	38
Hafta Sonları Futbol Maçlarımız	40
Tek Haberleşme Olanığımız Mektup	43
Kumarın Zararları	46
<u>1980 – 1990</u>	
Alman TV Kanalinin Türkçe Yayını	51
İlk Arabamla Köyümde Tatil	53
Babamın Vefatı	57

Askerlik Görevim	63
Futbol Ligimiz	64
Köyümüzdeki Evimizin Yıkılışı	67
Gurbette Yalnız Çalışmak - <i>Bir Babanın Fedakârlığı</i>	71
İş Yeri İşçi Temsilciliği	73
Çıraklık Eğitimi	77
Komşu Ülkeler İçin Vize	78

1990 – 2000

Türkçe Yayın Yapan Özel Kanal	83
Bursa'daki Evim	84
Vorarlberg Türk Futbol Federasyonu	86
Amatör Muhabirliğim	88
Vardiya Ustalığım	90
Burun Ameliyatım	92
Marmara ve Düzce Depremleri	94

2000 – 2010

Satteins'daki Evim	101
Orta Kulak Problemim	104
Hac İbadetimiz	107
Derneğimiz Atib Frastanz	108

2010 – 2020

Camimizde Tadilat	115
Emekliliğim	127
Annemin Vefatı	133
Dernek Başkanlığına Veda	138

2020 – 2023

Pandemi (Covid-19)	145
Sesimi Duyan Var mı?	154

Yazar Notu

Sevgili okuyucularım,

Elli yıllık Avusturya hayatımı ve öncesini bir kitaba sığdırmanın mümkün olmadığı sizce de malumdur.

Avusturya'daki hareketli sosyal hayatımdan önemli bulduğum kesitleri, kaleme aldığım bu eserde sizlere aktarmaya çalıştım.

Önsöz

Memleketimden, ailemden, dostlarımdan en fazla bir yıl ayrı kalacağımı düşünüyordum. Geriye dönüp baktığımda, yarım asrın su gibi akıp gittiğini fark ediyorum.

Bu süreçte hangi zorluklarla karşılaştığımı, ne şartlarda yaşadığımı, neler yaptığımı, başarılı olduğum hususları, nelere üzülüp nelere sevindiğimi gelecek nesillere aktarabilmek için, elli yıllık Avusturya hayatımı ve öncesini kaleme alarak otobiyografimi yazmaya karar verdim.

Umarım yarım asırlık bu tecrübe, gözlem ve hasret; hayata henüz atılan yeni kuşak okurlarımızın ve gelecek nesillerimizin önünde ufuk açıcı bir rehber görevi görür.

Eserimize *Yarım Asırlık Avusturya Hayatım* ismini vermeyi uygun buldum. Zira eser, acısıyla tatlısıyla, hüznüyle, kederiyle, huzuruyla, mutluluğuyla yarım asırlık bir hayatı ve bu hayata ilişkin hatıratı içermektedir.

Şüphesiz bu eserde sadece beni bulmayacaksınız sevgili okurlar. Satır aralarında, kendinizden de bir parça bulacağınıza inanıyorum.

Buradaki hayatım boyunca beni derinden etkileyen olayları siz değerli okuyucularıyla paylaşmak istedim.

Biyografik bir nitelik arz eden eserimizin hazırlanma süreçlerinde gerekli okumaları yaparak katkılarını bizden esirgeme-

yen Prof. Dr. Yaşar YİĞİT Hocamıza yürekten teşekkür eder, eserin okuyucularımıza faydalı olmasını temenni ederek, katkı ve görüşlerinize açık olduğumu belirtmek isterim.

Ahmet YILMAZ

Giriş

Sevgili Okuyucularım!

1960'lı yıllarda nice Anadolu evladı, iş ve aş umuduyla Avrupa'nın farklı ülkelerine işçi olarak gitmek zorunda kaldı. Avrupa'ya ilk gelen “Misafir işçi/Gastarbeiter” kafilesine çok da uzak olmayan bir zamanda Avusturya'ya gelerek yurt dışı serüvenime attığım ilk adım, 1973 senesinin başlarını gösteriyordu.

Doğduğum günden başlayarak Avusturya'daki yaşantıma kadar zaman diliminde yaşadıklarımı ve yarım asırlık Avusturya hayatımı, onar senelik bölümler hâlinde, özet olarak sizlere aktarmaya çalıştım.

Yarım Asırlık Avusturya Hayatım isimli bu kitabımı siz değerli okuyucularımın beğenerek okuyacağını ümit ediyorum.

1955 – 1973

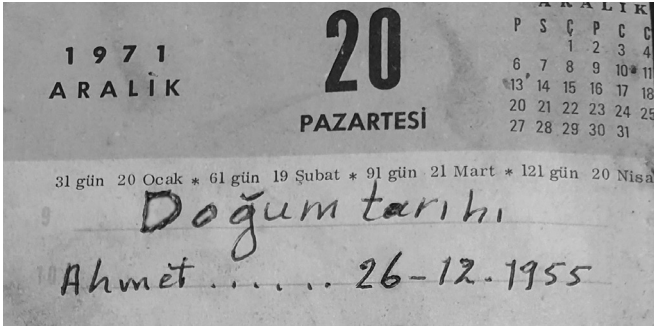
Dünyaya Gözümü Açtığım Ev

Trabzon'un Araklı ilçesine bağlı Pervane köyünde, aşağıda resmi bulunan evde dünyaya geldim.

Doğduğum Ev

O zaman doğumlar bugünkü gibi donanımlı hastanelerde değil de köy ebesi tarafından evlerde gerçekleştirilirmiş... Nüfus dairesinin köyümüze uzak oluşu sebebiyle yeni doğan çocuklar nüfusa hemen kaydettirilemez, doğum ve ölüm tarihleri köylerde genellikle küçük not kâğıtlarına yazılırmış.

Babamın Doğum Tarihi Defterinden Alıntı

İlk Nüfus Cüzdanım

Dedemin bir nüfus kayıt defteri vardı. Bütün torunlarının doğum tarihlerini, günüyle ve saatiyle oraya yazardı.

Dedemin defterindeki doğum tarihim 26.12.1955. Hüviyetimdeki doğum tarihim ise 11.01.1956. Dedemin kaydettiği tari-

hin en sağlıklı bilgi olduğuna inanıyorum. Bu tarihler, nüfusa 16 gün küçük yazıldığını gösteriyor.

Dedemin vefatından sonra babam da kendisine ait deftere, “Doğum tarihi” başlığı altında kayıtlar tutmuş. Dedemin yazdıklarını kendi defterine geçirerek bu geleneği sürdürmüş ve çocukların doğum tarihlerini yazmaya devam etmişti.

Şimdilerde o deftere baktığımızda dedemin torunlarının gerçek doğum tarihleri ile doğduğu saatleri de öğreniyoruz.

Babamla amcalarım iki yeni ev yapınca kadar doğduğum evde, hepimiz bir çatı altında yaşıyorduk. Büyükbabam ve ninemle toplam 24 nüfus olmuştuk.

O zamanlar babaanneye “nene”, dedeye de “büyükbaba” diye hitap edilirdi. Biz de herkes gibi onlara böyle seslenirdik.

Bir gün komşumuz kapımıza gelerek, “Arife Abla nerede?” diye sormuştu (Nenemin adı Arife idi). Ben de “Burada öyle birisi yok.” demiştim. Tam o sırada nenem kapıya çıkarak yarı muzip “İşte burada ya!” demesin mi...

Komşumuz benim yalan söylediğimi düşünecek diye çok üzülmüştüm. Fakat yine de “Nenemin adını bilmiyordum.” demeyi de kendime yakıştıramamıştım.

Evde herkes ona ya anne ya da nene diye seslenirdi. Dedemin bile neneme ismiyle hitap ettiğini hiç duymamıştım. Kimse Arife demediğinden ben de ancak beş yaşlarımda komşumuz sayesinde nenemin adının Arife olduğunu öğrenmiş oluyordum.

Günlerim okul ile ev arasında geçiyordu. O zamanlar evimiz-

de elektrik ve su yoktu. Aydınlatıcı olarak gaz lambası kullanırdı, su ihtiyacımızı da ırmaktan karşılardık.

Babam köyümüzdeki bir camide imamdı. İki amcam aileye maddi katkı olsun diye sık sık gurbete gider gelirdi. Bir amcam da köyde yaşar, bağ bahçe işleriyle uğraşır, yapılacak işleri organize ederdi.

İki de halam vardı. Büyük halam evlendiğinde henüz ben doğmamışım. İkinci halam da ben küçükken evlenmiş. Onun, dedemin evindeki hâlini hatırlayamadığıma göre epeyce küçükmüşüm.

Küçük bir evde kalabalık nüfuslu olmamıza rağmen mutlu, huzurlu, saygı ve sevgi içinde yaşıyorduk. Dedemin ailesi, köyümüzde örnek aile olarak her zaman parmakla gösteriliyordu.

Okul Yolu

Okuduğum Okul

İlkokulu köyümde okudum. İlkokul, köyümüzün alt tarafında, birkaç köyün birleştiği bir yerdeydi.

Okul evimizden yaklaşık 6 kilometre uzaklıktaydı. O zamanlar bugünkü gibi otoyollar ve okul taşıtları olmadığından okula her gün yürüyerek gidip geliyorduk.

Babam bir camide imamdı demiştim, bu yüzden annem da-
ima “Sen Hoca ođlusun ođlum. Hiç kimseye takılma, kötü söz
söyleme, büyüklerine karşı saygılı ol!” diye tembihleyip nasi-
hatte bulunurdu. Annemin her nasihatının sonunda ille de “Sen
Hoca oğlusun!” vardı. Yolda oynamamamı, ders bitiminde he-
men eve dönmem gerektiđini tembihlerdi.

Annem beni babamın unvanı ile aşırı derecede motive etti-
đinden olacak ki ben de annemin dediđini dinler, okuldan çık-
tığım gibi hiçbir yere uğramadan ve oyalanmadan evin yolunu
tutardım.

Amerikan Süt Tozu

O yıllarda okulumuza Amerikan süt tozu gelir, büyük büyük kazanlarda süt pişirilirdi. Her talebenin bu süttten içme mecburiyeti vardı. Okul bahçesinde görevliler ve hocalar öğrencilere süt dağıtır, dağıtırken de sanki reklam yapar gibi “Buyurun! Amerikan sütü, afiyet olsun.” derlerdi.

Benim o sütün kokusundan midem bulanırdı, bir türlü içmezdim. Bu yüzden öğretmenin göreceği şekilde bir yudum içer ve oradan uzaklaşırdım. İlerideki bahçe duvarına yaslanır, kimse görmeden sütü duvarın arkasına dökerdim.

Dedemin inekleri vardı, süt evimizden hiçbir zaman eksik olmazdı zaten. Bir gün sütü dağıtan öğretmene, “Öğretmenim bizim evde çok sütümüz var, sütü olmayan arkadaşlara verseniz daha iyi olmaz mı?” demiştim.

Öğretmen, şimdi bile anlam veremediğim bir sinirle “Hayır! Kesinlikle içeceksin.” demişti. Ben de tamam demiştim ama her seferinde göstermelik bir yudum alıp artanı duvardan aşağı dökmeye devam ediyordum.

Öğretmen beni takip etmiş olacak ki yanıma gelerek arkadaşlarımın içinde, neredeyse hakarete varacak şekilde bağırıp neden sütü döktüğümü sormuştu. Daha benden cevap beklemeden geri döndü.

Öğretmenin bu hareketinin anlamı, diğer öğrencilere de bir yerde gözdağı vermek idi ve bunda başarılı da olmuştu. Arka-

daşlarım öğretmenin korkusundan sütlerini içme mecburiyetinde kaldılar.

Bugün düşünüyorum da köyümüzde hayvancılık yapan köylülerimiz vardı, onlardan süt satın alınabilir ve de talebelere dağıtılabılırdı. Hem köylü para kazanır hem de talebeler doğal süt içmiş olurdu.

Birçok arkadaşım süt içme konusunda aynen benim yaşadığım problemlerle karşı karşıya kalıyordu.

Bazen de buğday unundan yapılmış çeyrek ekmeğin yarısını da veriyorlardı (O zamanlar bizim oralarda ekmek mısır unundan yapılırdı).

Bugün hâlâ anlamış değilim, neden bu Amerikan sütünü içmek zorundaydık?